

15 JUNI 2014 – HEILIGE DRIE-EENHEID

EERSTE LEZING

EXODUS 34, 4b-6.8-9

In die dagen besteed Mozes 's morgens de Sinaï, zoals de Heer hem bevolen had. De twee stenen platen nam hij mee. De Heer daalde neer in een wolk, kwam bij hem staan en riep de naam van de Heer uit. De Heer ging hem voorbij en riep: „De Heer! De Heer is een barmhartige en medelijdende God, lankmoedig, groot in liefde en trouw.”

Onmiddellijk viel Mozes op zijn knieën en boog zich neer. Toen sprak hij: „Och, Heer, wees zo goed en trek met ons mee. Dit volk is wel halsstarrig maar vergeef toch onze misdaden en zonden, en beschouw ons als uw eigen bezit.”

TWEDE LEZING

TWEDE BRIEF AAN DE KORINTIERS

13, 11-13

Broeders en zusters,

Laat alles weer goed komen, neemt mijn vermaning ter harte, weest eensgezind, bewaart de vrede, en de God van liefde en vrede zal met u zijn. Groet elkander met de heilige kus. U groeten al de heiligen. De genade van de Heer Jezus Christus, de liefde van God en de gemeenschap van de heilige Geest zij met u allen. Amen.

EVANGELIE

JOHANNES 3, 16-18

In die tijd zei Jezus tot Nikodemus:

„Zo zeer heeft God de wereld liefgehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat al wie in Hem gelooft, niet verloren zal gaan, maar eeuwig leven zal hebben. God heeft zijn Zoon niet naar de wereld gezonden om de wereld te oordelen, maar opdat de wereld door Hem zou worden gered. Wie in Hem gelooft, wordt niet geoordeeld, maar wie niet gelooft, is al veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de Naam van de eniggeboren zoon van God.”

Schriftlezingen

© Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

– Jean BASTIAENS –

Een levengedevende relatie

NA PINKSTEREN BEGINT, in de liturgie, de gewone tijd door het jaar. De witte gewaden kleuren weer groen. We vierden in meer dan negentig dagen de grote geloofsmysterieën van uittocht, doortocht en intocht. De uittocht ondernamen we in de veertigdagentijd, de doortocht in de Goede Week en de intocht tijdens het paasfeest en de feestelijke tijd nadien, tot aan Pinksteren toe. Nu we dit alles weer doorleefd hebben, zijn we toegerust om de Naam van GOD in het concrete leven van elke dag te heiligen. Zijn Naam is en blijft JHWH, dat wil zeggen 'Ik-zal-bij-jullie-zijn'. En dat is precies ook de belofte die Jezus aan zijn leerlingen deed, vlak voor zijn hemelvaart: „Ga dus op weg en maak alle volken tot mijn leerlingen. Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van de wereld” (Matteüs 28, 19-20). Die solidaire aanwezigheid krijgt vorm in de werkzaamheid van de heilige Geest. We bleven niet als wezen achter sinds de hemelvaart van Jezus. Integendeel, zijn hemelvaart was nodig om de Helper te kunnen sturen die ons in alles zal bijstaan. We kunnen dus vol goede moed dat gewone leven van elke dag tegemoet treden, want het is de kunst om juist aan het gewone de glans van zijn presentie te verlenen.

De liturgie wil ons toch nog een duwtje geven in de richting van dat gewone leven, meer bepaald met het feest van de heilige Drie-eenheid. Want dit feest gaat over het wezen van ons christelijke geloof: wie gelovig wil leven, leeft altijd in relatie, in gemeenschap. De gelovige mens is niet op zichzelf aangewezen, op zijn eigen eenzaamheid, zijn eigen beperkingen, zijn eigen falen. De gelovige mens leeft van het besef dat hij/zij zich ontwikkelt door zich te verhouden tot anderen, aangewezen op de Ander. We leven als gelovigen steeds in een ik-jij-relatie en dat in talloze variëteiten. Zonder dat fundamentele 'in relatie leven', zouden we verschrompelen, onze leefwereld zou zich verenigen en we zouden eenzaam en verlaten zijn. De heilige Drie-eenheid is het teken bij uitstek van dit leven 'in relatie' en komt prachtig tot uitdrukking in de openingszin van de liturgie, ontleend aan de tweede lezing van deze zondag: „De genade van de Heer Jezus Christus, de liefde van GOD en de gemeenschap van de heilige Geest zij met u allen.”

Over die 'liefde van GOD' gaat het dan in de eerste lezing. Het raakt aan het eigen Godsbeeld dat zo kenmerkend is voor jodendom en christendom: GOD is geen abstract 'idee', geen 'hypothese', geen door onszelf gemaakt beeld (en dus geen afgod). Nee, GOD is de Schepper van al wat leeft, de Bron van elk leven, en Hij is de Heer van de geschiedenis. Zijn Naam is daarom niet zo zeer 'de Zijnde', als wel: IK-ZAL-ER-ZIJN. Het verhaal van Mozes en het volk in de woestijn helpt ons om die Naam aanschouwelijk te maken. GOD heeft Abraham en de twaalf stammen van Jakob aangenomen als zijn volk. Hij is met hen op weg gegaan. Hij heeft hen bevrijd uit onderdrukking en slavernij en op weg gezet naar een land waar het goed wonen is. Hij heeft het volk verdragen, ook toen het wanhoopde omdat Mozes te lang wegbleef en de stem van GOD onhoorbaar bleef. De aanbidding van een gouden stierkalf betekende een zware vertrouwenscrisis, maar de breuk was niet onherstelbaar. Want, zo horen we GOD tegen Mozes zeggen: „De HEER is een barmhartige en medelijdende GOD, groot in liefde en trouw.” GOD wil onze zonden vergeven. Wanneer wij ons van Hem afkeren en afgoden achternalopen – goud en zilver en allerhande levenloze dingen – komt Hij ons tegemoet om ons te genezen van die zelfverminking.

Het wezen van de liefde is creativiteit, beweging, eropuit trekken om de ander te ontmoeten. Daarom worden wij, als gelovigen, naar de wereld gezonden – die gewone, alledaagse, maar ook zo barbaarse en intrigerende wereld. Wij lijken daarin op Jezus, want zo wordt het ons te horen gegeven in de evangelielezing: „GOD heeft zijn Zoon naar de wereld gezonden, niet om de wereld te oordelen, maar opdat de wereld door Hem zou worden gered.” Dat is de kernzin uit het evangelie van deze zondag. Om die kernzin heen staan twee andere zinnen die zich verhouden als A en A': er zijn mensen die geloven in deze GOD (A) en er zijn mensen die niet in Hem willen geloven (A'). Het woord 'geloven' heeft hier de grondbetekenis van 'vertrouwen'. Wie in GOD gelooft, die vertrouwt erop dat deze wereld niet verloren kan gaan, omdat ze in goede handen is. Het onderpand van dat vertrouwen is Jezus, die naar deze wereld gezonden is om redding en bevrijding te brengen. Wie in Jezus gelooft, beaamt daarmee de diepgaande betrokkenheid van GOD op deze wereld. Wie Jezus afwijst, kan blijkbaar niet aannemen dat juist in Hem GOD op unieke wijze aanwezig is. Ons geloof en ons vertrouwen mogen een teken zijn, een getuigenis van de liefde van GOD voor al wie deze wereld bewonen.